

Наближаваше срѣдъ нощъ, но на бивуака никой още не мислеше за сънъ. Офицери и опълченци, налѣгали или събрани на купчини, тихо си приказваха прѣимущественно за злобата на деня: за турскитѣ звѣрства и прѣдстоящия на слѣдующия день бой, въ който никой се не съмнѣваше. И всички съ тревога се питаха: да ли ще пристигне на врѣме Генералъ Гурко съ отряда си.

19 Юлий. Не бѣше се още съвсѣмъ съзорило и свѣтлината отъ горящитѣ околни села се бореше съ настѣпвающата дневна свѣтлина, когато почти всичкитѣ опълченци се вдигнаха отъ сънъ.

— Трѣбва да се приготвимъ за кървавото хоро, което днесъ ще играемъ, казваха опълченцитѣ. Трѣбва пушкитѣ си да прѣгледаме, патрони да нарѣдимъ, па и Богу да се помолимъ.

И опълченцитѣ, като мрави, се разшаваха по бивуака; но и този пътъ, както и снощи, не се позволи да се палятъ огневе. Още малко и утренното слънце освѣти съ своитѣ огнени лъчи, испърво върховетѣ на Срѣдня Гора, а подиръ и цѣлото пространство. Листата на дърветата и трѣвитѣ трѣперливо заблѣщухаха . . . Прѣсния въздухъ бѣ пропитанъ съ ароматъ отъ полскитѣ и растящитѣ въ околнитѣ градини цвѣтя. Легко се дишаше. Вадата, която протичаше край бивуака, легко лакатушаше. Веселитѣ птички зачуруликаха наоколо. Чудно и прѣкрасно утро! Опълченцитѣ бѣха доволни отъ перспективата за встъпване въ бой. Всичко окрѣжающе бѣ весело и засмѣно, само зловѣщитѣ пламъци и издигающитѣ се нагорѣ, къмъ небето, облаци димъ, отъ горящитѣ, ей тамъ къмъ юго-истокъ, села, нарушаваха общата гармония. Само тѣ посрѣдъ веселата и прѣкрасна природа ни напомняха, че не далеко отъ насъ върлува Сюлейманъ-Паша съ своята разбойническа армия, съ която неизбежно днесъ, а най късно сутрѣ предстоеше да се счепкаме, както казватъ Русситѣ: „не на жизньъ, а на смъртъ“, че тамъ пространството се оглушава отъ писъцитѣ на женитѣ и дѣцата, отъ охканята и прѣдсмъртнитѣ стѣнания на раненитѣ и, най на-